

Lyrikk

En Lyrisk stafett

I denne lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydd noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i lyrikkspalten. Velkommen og lykke til!

Tove Rutle – lagleder

«Viktigere enn tran og trim er dagens dikt. Det gir helsebot, er sterkt vanedannende og har vidunderlige bivirkninger, som åpner sløve morgenblikk og får oss til å se. På nytt. For meg er kanskje dette det viktigste ved poesi. Jeg rykkes ut av vanens slapphet. Det kjente blir ukjent – og det ukjente kjent...»

har forfatteren Inge Eidsvåg fortalt meg. Jeg kunne ikke vært mer enig. «Alle skulle lese eit dikt kvar dag, elles går ein berre og ser i bakken», sier Bodil Cappelen, poet og bildekunstner. Dikt er stillbilder i en flimrende flom av av inntrykk, malerier blant langfilmene. Romanene må vente til feriene. Men et dikt for dagen rekker jeg, rett i kroppen! Nesten hver dag får jeg dikt på mail fra kolleger eller venner. Disse sender jeg ut til dette fellesskapet, p.t. 600 personer. Denne perlen har jeg fått av Signe Flottorp:

SALVATORE QUASIMODO:

Og med ett er det kveld

Enhver står alene på jordens hjerte,
gjennomboret av en stråle av sol:
og med ett er det kveld.

Kan menneskelivet beskrives bedre på tre linjer? Han fikk Nobelprisen i litteratur i 1959.

En dag i november 2007: Det har vært en uvanlig høst i Hurdal. Uvanlig mange alvorlige syke, noen er døde, andre har en usikker fremtid, og noen har varige skader. Unge og voksne, naboer, venner. Noen ganger ligger tåken tykk over dalen her som et teppe av sorg. Så en morgen ringer en ung kvinne. Hun er gravid og blør, hun mistet sitt første og eneste foster nylig og er veldig redd for at det skal skje igjen. Hun kommer inn før de andre pasientene. Det er tidlig i svangerskapet, egentlig for tidlig til å høre fosterlyden. Vi prøver likevel. Og der er den: *dunk - dunk - dunk*, sterkt og klart høres lyden av *liv* ut i rommet. *Hjerteslagene musikkk!* Den mest opprinnelige av alle rytmer. Jeg vet ikke hvem som ble mest glad av oss. Jo, det var selvsagt mor. Men en bedre start på dagen kunne jeg ikke bedt om. Det er gått noen måneder og alt går fint med fosteret. Historien er giengitt med tillatelse. Solen var så sterk denne dagen, luften så klar, det var rim på alle strå, som om Kong Vinter hadde malt på et strøk *grunning*, før de lagene som skal komme. For å teste fargen. Og fargen var gull. For lyset fra den lave høstsolen er gult.

ROLF JACOBSEN:

Bare tynne nåler

Det er så tynt, lyset.
Og det er så lite av det. Mørket
er stort.
Det er bare tynne nåler, lyset
I en endeløs natt.
Og det har så lange veier å gå
Gjennom så ødselige rom.
Så la oss være varsomme med det.
Verne om det.
Så det kommer igjen i morgen.
Får vi tro.

Vi jobber samvittighetsfullt de fleste av oss og ønsker å gjøre det beste for våre pasienter. Ofte får vi takknemlighet tilbake, bedre betaling finnes ikke. Men selv de gangene vi ikke merker det, har vi sådd et frø, og det er sjelden bortkastet. Dette diktet henger på veggen i et hjem jeg besøkte for et par uker siden. Ingenting er bortkastet.

HANS BØRLI:

På evighetens tavler

Ingenting forsvinner. Alt
blir uutslettelig risset inn
på evighetens tavler.
Om bare en fugl flyr gjennom solfallet,
to mennesker veklser noen vennlige ord
ved postkassa en morgen, eller
et spor snør langsomt igjen innpå skogen,
så vil disse små, små tingene
bli bevart i den universelle bevissthet
så lenge dagene gryr, i øst,
nettene senker sin nåde over jorden.

Det finnes en hukommelse i rommet,
en altfavnende kosmisk hukommelse
som opphever Tiden
og forener alle ting
i et eneste stjernehvitt Nå.

Takk for utfordringen fra min venn Egil Østebrød. Stafett-pinnen sendes videre til diktvenn Elisabeth Juvkam.

Gode hilsener fra Arild Vedvik, Hurdal